

fenest bearbejdede Affnit af den danske Straffelovgivning, turde det uden Tvivl være almindelig erkjendt, at Trangen til forandrede og bethdelig mildere Straffebestemmelser neppe paa noget andet Gebeet er saa søelig, som med Hensyn til disse, i det practiske Liv saa hyppigt forekommende Forbrydelser. Om man derfor end har anseet det rigtigt, at lægge den udførlige og vistnok med stor Omfigt udarbejdede Fd. af 11 April 1840 til Grund for Behandlingen af Tyveri- og Bedrageri-Forbrydelserne m. m. i Udkastet, og derhos har troet ikke ganske at kunne eller burde see bort fra, at særdeles store Spring i Lovgivningens Udvi-ling i og for sig ikke kunne ansees ønskelige, vil det dog formeentlig hverken vække Over-rasselse eller Misbilligelse, at Udkastet i væsentlige Henseender fjerner sig fra de nugældende Regler, navnlig i Retningen af en mildere Betømmelse saavel som af en større Simplifikation af Straffebestemmelserne. Særdeles har det været Gjenstand for Kommissionens Opmærksomhed at høre paa den aldeles ufor-holdsmaessig strange Virkning til Strafforhøjelse, som Fd. af 1840 tillægger Forbrydelsens Gjen-tagelse. Ganske at bryde med Principet om Straffens Forhøjelse i Gjentagelsestilfælde har man anseet for betænkeligt, deels med Hensyn til, at man overhovedet har troet at burde foreslaae mildere Straffe for Tyveri (første Gang begaaet), deels med Hensyn til, at der ifølge de omhandlede Forbrydelsers Beskaffenhed her ganske anderledes end ved andre Forbrydelser kan være Tale om en overhaandtagende forbryderisk Tilbøielighed i en vis Retning, som, idet den stempler den Skyldige som en farligere og mere forhærdet Forbryder og dermed ogsaa som mere strafværdig, tillige i Retsfikkerhedens Interesse opfordrer til strengere og dermed antagelig mere virksomme Straffe. Men, medens man saaledes har beholdt det nævnte Princip om Gjentagelsens Virkning, har man ladet sig det være magtpaaliggende, at sætte Straffebestemmelserne saaledes, at det ikke skulde faae en altfor stor Indflydelse, og man har navnlig (see Udkastets § 226) meent, at den første Gjentagelse ikke, saaledes som efter Fd. 11 April 1840, ubetinget burde medføre Strafarbejde, ligesom

Straffen for det 3die Gang begaaede Tyveri (Udkastets § 227) er foreslaaet at skulle kunne gaae ned til $\frac{1}{2}$ Aars Strafarbejde og for 4de Gang og oftere begaaet Tyveri (Udkastets § 228) til 1 Aars Strafarbejde, medens Fd. 11 April 1840 §§. 15—17 derfor foreskriver som Straffeminimum henholdsvis 4 Aars, 8 Aars og livsvarigt Strafarbejde.

I Overensstemmelse med den Grundfætning, som i saa Henseende er fulgt i Udkastet, opstilles der i dette ikke, saaledes som Tilfældet er i flere fremmede Straffelove, f. Ex. den preussiske og tildeels den norske, nogen Definition af Begrebet Tyveri, hvortil der saameget mindre er fundet Anledning, som der saavel i den retslige Praxis som efter den almindelige Forestilling har uddannet sig et temmelig klart og bestemt Begreb om Tyveri. Udkastet gaaer saaledes kun ud paa at bestemme Straffen for Tyveri og skjelner i den Henseende — bortset fra den kvalificerende Indflydelse, der tillægges Forbrydelsens Gjentagelse — væsentlig imellem det simple og det grove Tyveri. Foraaadit det i den tidligere Kommission har været under Forhandling, igjen at adskille det simple Tyveri i 2 Klasser, saaledes navnlig at simpelt Tyveri under visse nærmere angivne skærpende Omstændigheder ingeninde skulde kunne straffes ringere end med Fængsel paa Bånd og Brød i de højere Grader eller med Forbedringshuusarbejde, medens sidstnævnte Straf overhovedet ikke skulde kunne komme til Anvendelse paa simpelt Tyveri uden disse skærpende Omstændigheder, har nuværende Kommission fundet en saadan Adskillelse at være deels unødvendig, deels mindre heldig. De Omstændigheder, der skulde have en saadan skærpende Indflydelse paa Straffen, ville nemlig vel i Almindelighed egne sig til at retfærdiggjøre en strengere Straf, men det tør antages, at Domstolene ogsaa uden en bestemt Straffebegrænsning ville vide at tage tilbørligt Hensyn til dem, naar Straffebestemmelsen affattes saaledes, at hertil aabnes tilstrækkelig Udgang. Væsentligere er det imidlertid, at det er saare vanskeligt og misligt, skarpt at udsøndre saadanne enkelte Omstændigheder, da det deels er muligt, at andre Omstændigheder i det enkelte